

Nửa Đêm Uống Cà Phê

Nửa đêm dậy nấu nước pha một tách cà phê. Lòng thật nhớ bạn bè, nay ai còn, ai mất? Ai nửa đêm thao thức thả khói thuốc lên trần, nói nhỏ với ả Hằng: “Ta yêu nàng duy nhất!”.

Một trăng thôi, sự thật. Một đất nước...ngàn phương! Bốn mươi năm tha hương, lạc loài muôn thế giới. Vũ Hoàng Chương khóc, nói: “Chúng ta bị khinh khi!” (*). Có một tiếng cười khi vỡ tung sao trăm mảnh! Từng giọt sương lóng lánh, từng giọt lệ của đêm. Từng nắm mộ anh em, bây giờ đâu góc núi? Từng hồn ma để nhũn đang gặm cỏ kêu khuya?

Trăng trong tách cà phê cũng vỡ ra từng mảnh. Tôi thấy trăng lóng lánh. Tôi thấy tôi long lanh. Ghép từng chữ...bổn thành câu thơ đầy nước mắt! Ai chấp tay lạy Phật cầu xin gì tương lai? Ai cho người ăn mày tấm chăn bông nó đắp? Chúng ta thời cúi mặt đi vào tù, quên thôi?

Ngày nào mình chia đôi điệu Ruby cùng rít giữa lòng đêm tối mịt bùm ánh sáng trong tay...Ngày nào...mà đêm nay, tách cà phê tôi cạn, bạn bè không ai nán ngã ba đường luyến lưu...Ngã ba ai dăm chiêu mắt buổi chiều cố quận? Ngó lên trăng, buồn lắm! May còn trăng để yêu...

Cái bóng dáng diễm kiều tà áo dài tha thướt em của ngàn kiếp trước chừ Non Nước mình ơi!

Trần Văn Lệ

(*) Thơ Vũ Hoàng Chương:

Lũ chúng ta lạc loài dăm bảy đứa bị Quê Hương ruồng bỏ Giống Nòi khinh!